

“Aprofito el gènere policíac per a introduir-hi històries familiars, íntimes”

Salvador Balcells (l'Espluga de Francolí, Conca de Barberà, 1946) publica a *Meteora* la seva tercera novel·la protagonitzada pel sots-inspector dels Mossos d'Esquadra Emili Espinosa, *Dur de pair*.

—No voleu que tota l'acció giri al voltant del vostre policia, Emili Espinosa. M'imagino que, pel fet de parlar d'una comissaria dels mossos, tendiu a parlar de més d'un cas i així poder-hi introduir més agents, no?

—Sí. A la primera només n'hi havia un, vinculat a les màfies russes que controlen la prostitució, però a la posterior ja n'hi havia un segon que s'investigava de manera paral·lela al primer. I aquí faig el mateix. Això em dóna l'oportunitat d'incorporar-hi més mossos i més històries familiars, perquè intento que el relat vagi més enllà del gènere negre i l'aprofito per a introduir-hi històries familiars, íntimes. Una segona policia, la caporal Pilar Surroca, que apareixia a la primera novel·la, pren aquí més protagonisme.

—Deu ser bo recordar que, contra el que ens diuen la majoria de novel·les policiaques, difícilment un sol policia resol un cas.

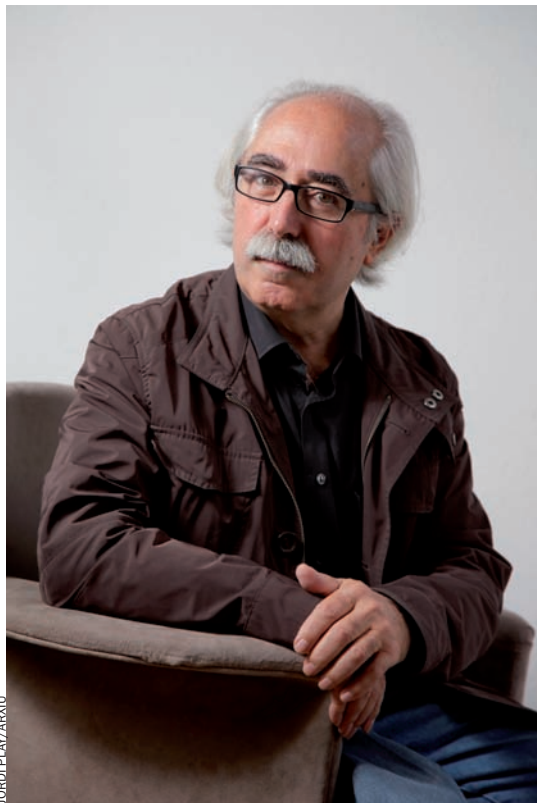
—Exacte. També m'interessa treballar l'ambient d'una comissaria. No el conec directament, però me l'imagino, un ambient d'entrebancs, enveges, disputes, col·laboració, també.

—La droga es presenta en primer lloc com un problema social que degrada la vida d'un barri de Tarragona, no només com un delictes a tallar.

—Sí. I així els arriba a la policia, a través de queixes dels veïns.

—La voluntat d'acostar-se a la nostra realitat hi és clara.

—En aquest tipus de novel·les trobo a faltar històries que ens siguin molt properes, més nostres. Una altra obsessió que tinc és que hi estiguin implicats els Països Catalans i per això l'Emili Espinosa és valencià. S'havia fet guàrdia civil, inicialment; es va casar a València mateix amb una tortosina i després d'una etapa a la guàrdia civil no gaire reeixida s'apunta a un curset per a entrar als mossos. La catalanitat valenciana la viu amb tota naturalitat i té unes filles que en fan una militància activa. M'interessa molt el personatge per

JORDI PLAY/ARXIU

Salvador Balcells (l'Espluga de Francolí, 1946) publica *Dur de pair*, a l'Editorial Meteora.

la riquesa que pot tenir. És un home que té una concepció molt convencional de la llei i la justícia, i també de la moral, producte de l'època franquista en què es va formar, i s'enfronta amb la filla petita, sobretot, que és molt contestatària i fins i tot ocupa.

—El barri marginal del qual parleu és real?

—Sí. El barri existeix. Però a la novel·la la droga s'escampa per tota la ciutat. Al darrere dels venedors hi ha una indústria de la droga i una màfia, que és mexicana, i la investigació busca arribar a aquests nivells superiors, però no s'aconsegueix, com acostuma a passar. En qualsevol cas, la droga és un tema secundari respecte del principal, que és la desaparició, que en principi sembla voluntària, d'una jove. Això em permet aprofundir en la història de la família de la desapareguda, que no és gens exemplar, perquè hi ha casos d'abús de menors, i que s'emboïca amb un crim que investiga l'Espinosa i li comporta

problemes personals, en sentir-se responsable d'algunes coses que passen i donen origen al títol.

—Les coses que li són dures de pair.

—I que n'hi ha tres. La primera, és el problema de consciència que planteja a l'Espinosa el cas de la noia desapareguda. Després, les conseqüències tràgiques que té la investigació sobre les drogues. I finalment el seu propi conflicte familiar.

—Tarragona, dieu a la primera dedicatòria, és la vostra font d'inspiració. Tant ha fet Tarragona per vós?

—Ho vaig posar en aquest cas per a fer-li un petit homenatge. Jo sóc de l'Espluga, he viscut a Reus i mai a Tarragona, tot i que hi he estat moltes vegades. I més ara, que he triat aquest escenari. Sí, Tarragona em serveix d'inspiració.

—El cicle neix a partir del personatge d'Emili Espinosa?

—No. Tampoc no havia pensat a fer un cicle, en escriure la primera novel·la. Al principi no tenia un personatge definit, es va anar construint mentre escrivia la novel·la. Ni ell ni les dones que l'envolten. Per a mi tractar el tema de la dona és molt important, perquè crec que estan en un nivell d'humanitat superior al de l'home, i a mi m'agrada reflectir-ho.

Lluís Bonada